

Különböznek,
mégis hason-
lítanak. Mint
a színek közt, mondjuk,
a királykék és a türkiz.
Hangszerek között a csel-
lő és a hegedű. Ez utóbbi
talán a megfelelő hason-
lat, hiszen mindketten a
maguk finom, tehetséggel,
lélekkel teli hangjaival
járulnak hozzá ahhoz,
hogy a „mű” megszólal-
jon. Nem a koncertte-
remben persze, hanem a
világot jelentő deszkákon.
Abban a különleges hely-
zetben vannak ugyanis,
hogy nővéreként ugyan-
annak a színháznak, a
Komáromi Jókai Szín-
ház társulatának tagjai.
Holocsy Krisztinával és
Holocsy Katalinnal kap-
csolatukról, pályájukról,
színházról, anyaságról
beszélgettünk.

Két hang

egy érzés

Úgy tudom, nagyon szoros viszonyban vannak arra lennék kíváncsi, hogyan látják egymást magánemberként és színésznőként.

Krisztina: Érdekes kérdés. Valójában felnőttként kerültünk igazán közel egymáshoz. Kis-korunkban mi is, mint minden rendes testvér, mindamellet, hogy sokat játszottunk együtt, azért veszekedtrünk, verekedtünk is. Kati egyébként kislánykorában is ilyen mosolygós, cserfesebb volt.

Katalin: Kriszti pedig önállóbb, csendesebb, visszahúzódóbb.

Krisztina: Igen, te vagy a nyitottabb.

Katalin: Állítólag ez a másodszületett jellemzője. Az első mindig kitapossa az utat a másodíknak, így neki már minden könnyebb és egyszerűbb.

Krisztina: Kati naprakészebb típus, és sokkal praktikusabb, mint én.

Katalin: Te meg sokkal türelmesebb, aprólékosabb, megfontoltabb vagy.

Krisztina: Megfontoltabb? Ez azért túlzás. Inkább többet vívódom, amíg döntésre jutok.

Katalin: Türelmesebb is vagy nálam. Nekem sok mindenhez nincs türelmem. Lobbanékonyabb vagyok.

Krisztina: Én is tudok lobbanékony lenni, csak nálam tovább tart a türelem.

Katalin: Igen, nálam hamarabb elszakad a cérna. Alapjában véve ezek a különbségek köztünk. Egyébként nagyon hasonló a gondolkodásunk meg az érdeklődési körünk. Lehet, hogy most már, felnőttként ezért is vagyunk ilyen jó testvérek.

Kettőjük között mi a közös nevező?

Katalin: Ami a morált, az értékrendet, az emberekhez való viszonyt, a kapcsolatokat illeti, hogy mit tartunk helyesnek és helytelennek, ebben nagyon hasonlóan gondolkodunk.

Krisztina: Amiben viszont különbözünk: Kati talán többet beszél.

Katalin: Tényleg. De most bizonyára azért is, mert öt hónapja orthon vagyok a kislányunkkal, Hannával, és kevesebb lehetőségem van társaságba menni.

S melyikük a vakmerőbb?

Katalin: Egyikünk sem az. Inkább óvatosak, félénkek, megfontoltak vagyunk.

Krisztina: Tízser is kikérjük egymás vagy mások tanácsát, nehogy meggondolatlanul vájunk bele a dolgok közepébe.

Melyikük az idealistább, és melyikük a racionálisabb?

Krisztina: Én vagyok az idealistább, Kati a racionálisabb.

És ki az optimistább?

Katalin: Ez attól függ, életünk melyik szakaszában vagyunk éppen. Van úgy, hogy mindketten optimisták vagyunk, ez a legjobb. Amikor azonban az

egyikünk éppen derülátóbb, a másikunk pedig lehangolt, segítséget tudunk nyújtani egymásnak, tanácsot adni, és addig beszélgetünk, amíg ki nem rángatjuk a borús hangulatból a másikat.

Krisztina: Ez valóban élethelyzetek kérdése. Én is voltam borúlátóbb, mint most. Életem jelenlegi szakaszában inkább optimista igyekszem lenni.

Színésznőként hogyan látják egymást?

Katalin: Nehéz ezt megfogalmazni. Talán szerepekre lebontva lehetne elmondani. Például a Lévy Adina által rendezett Anyám azt mondta, hogy ne! című darabban Kriszti nagyon-nagyon tetszett nekem. Az egyik legszívbemarkolóbb alakítása volt számomra.

Krisztina: Talán azért, mert a darab volt olyan, meg a szerep is. Az sokat hozzász.

Katalin: A Lumpokban is nagyon szerettem, ahol Kamillát játszotta, ezt Valló Péter rendezte.

Krisztina: Én nem is tudom ezt így lebontani. Mert vagy egyszerre játszunk...

Katalin: ... akkor pedig „nem látjuk a fától az erdőt”, nem tudjuk kívülről nézni egymást...

Krisztina: ... ha pedig már javában futnak az előadások, megszoktuk egymás ritmusát. Mindenesetre nagyon szeretek Kattival dolgozni.

Mégis, melyik szerepben szerette Katit leginkább?

Krisztina: Szerintem minden szerepét úgy formálja meg, hogy abba beleadj a személyiségét. A Karamazov testvérek Grusenykajaként nagyon jó volt. A Három nővér Natasájaként szintén. Nehéz azonban véleményt mondani. Sokkal könnyebb egy „idegen” kollégáról, akiről nem tudok annyit mindent, mint a húgomról. Nagyon ismerem Katit ahhoz, hogy tudjam, adott pillanatban miről szól egy grimasz vagy egy tekintet. Vagy éppen miről nem.

Testvéreként könnyebb együtt játszani a színpadon?

Katalin: Annyiban könnyebb, hogy nem kell lefutni a tiszteletköroket, hanem megmondom őszintén: figyelj, ez nekem így nem megy, az neked úgy nem megy, próbáljuk meg így, próbáljuk meg úgy. Egy idegen kollégával az ember óvatosabb, hiszen a színész amúgy is érzékeny lélek. Azáltal is könnyebb a helyzetünk persze, hogy jól ismerjük egymást.

Krisztina: Most épp azon gondolkodom, melyik darabban lett volna hosszabb dialógusunk.

Katalin: Olyan talán nem is volt.

Krisztina: Gyakran játszunk egy darabban, de más-más jelenetekben.

Katalin: A Lumpokban volt egy hosszabb párbeszédünk és A borban. Hosszú dialógusunk eddig azonban nem is volt.

Szeretnének olyan darabban játszani, amelyben erre lehetőségük nyílna?
Krisztina: Nem lenne rossz. Jókat veszekedhetnénk.

Ez a próbák során is előfordul?

Krisztina: Ismerem Kati temperamentumát, és a sajátomat is. Nem egyezik a kettőnké.

Katalin: Én rögtön, maximálisan belevetem magam a szerepbe.

Krisztina: Én viszont hagyom, hogy beérjen. Ebben talán ütköznénk.

Katalin: Addig nyüstölném Kriszti, amíg meg nem csináljuk. Nem hagynám békén.

Már gyerekkorukban, kamaszkorukban is egyértelmű volt, hogy mind a ketten a színészetet választják?

Krisztina: Számomra igen. Bár ez féltve őrzött titkom volt, nem mertem elmondani senkinek. Nem tudom, miért. Talán félttem, hogy kinevetnek, mert nem voltam született színész típus, aki szeret szerepelni.

Mi volt mégis az, ami erre a pályára vonzotta?

Krisztina: Egyfajta belső késztetés. Megélni különböző figurákat, ez volt számomra izgalmas. Emellett rajongtam az amerikai musicalekért, a szteppétáncot például iszonyatosan szerettem. Felvételiztem is a budapesti színművészeti operett-musical szakára, de nem

Fényképek a családi albumból

jutottam be. Az Operettszínház stúdiójában elvégeztem két évet, ott viszont úgy éreztem, a szubrett szerepkör felé terelgettek. Most már, utólag nem bánom, hogy nem sikerült a felvételem. Így több műfajban is lehetőségem van megmutatni magam.

Hogyan készül egy-egy szerepre?

Krisztina: Nem tudom, másoknál hogy van ez, nálam úgy működik, hogy elővassuk a darabot, és megszületik bennem egy kép a figuráról. Volt már olyan persze, hogy annak a képnek köze nem volt ahhoz, amit a rendező szeretett volna. Bevallom, nekem mindmáig szükségem van arra a hathetes próbafolyamatra, amely során igazán sajátommá válhat a szerep. Vannak színészek, akik akár egy hét után „elcsípi” a figurát. Én inkább amolyan információgyűjtő, a szerepet lassan érlelő színész vagyok.

Krisztina, mit szolt ahhoz, amikor kiderült, a húga is színésznő lesz?

Krisztina: Kicsit meglepett. Előtte ugyanis hittudományi főiskolára járt.

Katalin: Én már gyerekkoromban bejelentettem, hogy színésznő leszek. Később a gimnáziumban elbizonytalanodtam, megpróbáljam-e a felvételt vagy ne. Talán féltem a kudarcától, azért nem mentem. Ezért választottam a hittudományi főiskolát.

Mennyire befolyásolta a későbbi választásában, hogy Krisztinát a színpadon látta? Nagy motiváció volt?

Katalin: Inkább ellenkezőleg. Arra gondoltam, hogy a családban édesapám színész, a nővérem színész, most még én is az legyek? Lehet, hogy ezért is mentem a hittudományira, hogy egy családban elég két színész. Az ott töltött öt év alatt azonban arra jöttem rá, hogy mégiscsak a színház vonz a leginkább. Ezért próbáltam meg végül. Második nekifutásra felvettek a pozsonyi színművészetre, Martin Huba és Emília Vášáryová osztályába.

Egy színházban játszanak. Ebből a szempontból szerencsés dolog, hogy teljesen más típusok.

Katalin: Más típusok vagyunk, ugyanakkor mégis nagyon hasonlóak. Főleg a hangszí-nünkben, a gesztusainkban, a mimikánkban. Amikor a színházhoz kerültem, többen mondták, hogy ha becsukják a szemüket, azt hiszik, Kriszti beszél.

Krisztina: Belsőleg viszont teljesen más karakterek vagyunk.

Volt olyan eset, hogy az egyikük kapott egy szerepet, amit a másikuk is szívesen eljátszott volna?

Krisztina: Ez még nem fordult elő.

Katalin: Különbösen sincs olyan, hogy jó szerep, rossz szerep. Minden szerep valamilyen

módon kihívás. Megtörténhet, hogy eleinte az ember valamilyen okból nem örül neki annyira, a végén pedig belátja, hogy „milyen jó, hogy én pont ezt a szerepet játszhatom”.

Mi az, amit a hivatásukban a legjobban szeretnek?

Krisztina: Ad egy adag önismeretet, emellett olyan munka, olyan játék, amit szeretek. Ilyen szempontból iszonyatosan szerencsésnek érzem magam. Azzal foglalkozhatom, ami a legközelebb áll hozzám.

Katalin: Egyfajta „pszichodráma” az egész. Ha az életben például negatív dolgok érnek bennünket, lehetőségünk van azt újra átélni a szerepeken belül is, s ezáltal a lelkünk gyógyulhat.

Krisztina: Igen, egyfajta gyógyterápia is. Jó esetben persze a közönségnek is.

Katalin: Én főként az öszmunkát szeretem. A kollégákkal, a rendezőkkel. Én csapatjátékos vagyok. Szeretek jó munkafolyamatban részt venni, csapattársként, egymásért, egymásnak. Engem ez inspirál.

Krisztina: Én is jobban szeretem a csapatmunkát.

Előhozhat egy szerep a színészből olyasmit, amivel saját magát is meg tudja lepni?

Krisztina: Inkább úgy fogalmaznék, hogy ha az ember elkezd gondolkodni egy nagyobb lélegzetű szerep kapcsán, előjöhetnek olyan

Holocsy Krisztina

Iskoláit szülővárosában, Komáromban végezte, 1995-től a Komáromi Jókai Színház tagja, közben elvégezte a budapesti Fővárosi Operettszínház stúdióját. Apácák-beli alakítását Kisvárdán, a Határon Túli Magyar Színházak fesztiválján is díjazták. 2006-tól Ferenczy Anna-díjas.

Főbb szerepei:

Hodel (J. Bock – J. Stein: Hegedűs a háztetőn); Lea nővér / Mária Róberta nővér (D. Goggin: Apácák); Noémi (Jókai Mór: Az aranyember); Eszter (Szabó M.: Kiálts város!); Ilma (Vörösmarty M.: Csongor és Tünde); Eliza Dolittle (G. B. Shaw – A. J. Lerner – F. Loewe: My Fair Lady); Margaret (Charlotte Keatley: Anyám azt mondta, hogy ne!); Menyasszony (F. G. Lorca: Várnász); Szűnyog Juli (Gárdonyi Géza: A bor), Olga (Anton Csehov: Három nővér), Szedervány Kamilla (Csiky Gergely: Lumpok).

Anyám azt mondta, hogy ne!

Lumpok (Fabó Tiborral)

gondolatok, amelyeket eddig nem gondolt végig, és nyilván kapcsolatosak a személyével. **Katalin:** Talán az hathat a meglepetés erejével, hogy a szerepek által olyan helyzetekben vehetünk részt, amilyenekben az életben nem. Az lehet esetleg a meglepő, hogy egy adott szituációt, mert hiszen a színész mindig saját magából építkezik egy szerepen keresztül, talán így élnék meg, vagy így fognám fel, így hatna rám. S ezáltal jobban megismerhetem saját magam is.

Azt hiszem, Töröcsik Mari mondta egy interjúban, hogy a színésznek az élete során talán négy-öt olyan szerep jut, ami igazán katartikus élményt jelent számára. Az eddigi pályájuk során melyek voltak azok a szerepek, amelyek nagy hatással voltak önökre?

Krisztina: Meghatározó élménynek az Anyám azt mondta, hogy ne! egész próbafolyamatát nevezném, amikor Lévy Adinával mélyrehatóan beszélgettünk a gyerekkorunkról, az anyákról, magunkról mint anyákról, és ennek a hozadéka lett szerintem egy jó előadás. Mi legalábbis nagyon szerettük, és a nézők közül is sokan. Nem tudom, ez lenne-e az a bizonyos katarzis? Nyilván az ember keresi azt a nagyon-nagyon jó érzést, amit már egyszer megélt, de nem mindig sikerül megteremteni.

Katalin: Én három szerepet említenék, ami a pályám eddigi kilenc éve alatt nagyobb hatást tett rám, vagy amolyan mérföldköveknek mondhatnám őket. Visszafelé haladva az időben: Gondos Magdolna az Énekes madárban Vidnyánszky Attila rendezésében, mivel rendkívül jó volt a próbafolyamat, s maga a darab is gyönyörű. Vidnyánszky Attila talán a legjobb rendező, akivel eddig dolgoztam, mind emberileg, mind szakmailag

sokat adott. A Karamazov testvéreket Martin Huba rendezésében szintén nagyon szerettem. Ez volt az első munkánk, amikor már nem a diákjaként, hanem alkotótársként működtünk együtt. Grusenyka szerepét azért szerettem, mert az addig megszokottaktól kicsit eltérőbb karakterben is kipróbálhattam magam. A Verebes István rendezte Kanyargó időben című darabban Marilyn Monroe-t kelettettem életre. Ez a szerep azért kedves számomra, mert a figura hatalmas változáson megy keresztül, naiv csitriből az élettől megcsömörített nővé válik. Jó volt együtt dolgozni Verebes Istvánnal. Természetesen ezeken kívül is volt meg sok jó szerepem. Szívesen emlékszem A borra vagy a Várnászra is.

Krisztina: Megemlíteném a Három nővért is, amelyben Olgát alakítottam, érdekes módon azonban ezt a darabot az előadások során kezdtem megszeretni, nem a próbafolyamat alatt. Én akkor dolgoztam először Martin Hubával, és nekem kicsit furcsa volt, hogy túl konkrét instrukciókat adott.

Itt vannak mellettünk a gyerekek is, így adódik a kérdés: mennyire változtatta meg az életüket az anyaság?

Krisztina: Bizonyos értelemben teljesen. Huszonnégy évesen szültem, és néha olyan érzésem volt, hogy a gyerekek együtt nővők fel. Nem is nagyon lehet előre belegondolni, hogy na, most szülök egy gyerkőcöt, és így vagy úgy fogom nevelni, mert egyik helyzet adja a másikat. Marci most tizenhárom éves lesz. Folyamatos tanulás a szülői feladat.

Másként látják az élet dolgait, mint azelőtt?

Krisztina: Már sok minden nem olyan fontos, mint régebben. De ez talán a koraal jár. Emlékszem, régen fontos volt a környezet,

mások véleménye. Ehhez a pályához meg a gyerekneveléshez is rengeteg energia kell. Idővel rájöttem, egyáltalán nem fontos nekem állandóan mosolyogni, nem fontos, hogy az emberek egy része mit mond vagy érez velem kapcsolatban. Változik az ember értékrendje. Első helyen egyértelműen a gyerek áll.

Katalin: Én kicsit később szültem, mint a nővérem. Harmincöt évesen. A mi életünkől (Katalin férje Tóth Tibor, a Jókai Színház igazgatója – a szerk. megj.) már tényleg csak egy gyermek hiányzott. Most, hogy megérkezett Hanna, látom, hogy így kerek a világ. Csupán öt hónapja vagyok édesanya, nincsenek még nagy tapasztalataim. Ez még az eufória időszaka. Nem tagadom, vannak hullámvölgyeim is. Sokan megkérdézik tőlem, nem hiányzik-e az előző életem, a színház. De, hiányzik a színház, az előző életem, hiányoznak a barátaim, de mit érne az egész Hanna nélkül?! Most főállású anya vagyok, mert ennek van itt az ideje. Majd eljön annak is az ideje, amikor nemcsak édesanya leszek, hanem újra a régi életem egy részét élhetem.

Krisztina ellátja tanácsokkal?

Katalin: Napi telefonkapcsolatban vagyunk, és minden kis neszről, rezzenésről beszámolok neki, kikérem a véleményét.

Krisztina: Én persze csak óvatosan adok tanácsot, mert már nem mindenre emlékszem pontosan. Néhány gyakorlati tanáccsal azért természetesen segíték neki.

Katalin: Ezt megerősíthetem. Egyébként a családom mindenről tud, ami éppen Hanna körül történik. Naprakész állapotban vannak.

Krisztina, nem furcsa, hogy a húga most nincs a színházban?

Krisztina: De. Bár most is nagyon kedves

öltözőtársaim vannak, már megszoktam, hogy a húgom öltözik velem, és úgymond semmire nem kell odafigyelni. Ez egy kicsit hiányzik. Várom vissza Katit. De azt nyilván ő fogja eldönteni, hogy mikor jön.

Katalin: Nem én, hanem Hanna dönti el. Most már mindenben ő diktál.

Ez most egy olyan szerep tehát, amit szívesen alakít.

Katalin: Életem egyik legnehezebb, ugyanakkor legszebb szerepe.

Nagyon fiatalok voltak mind a ketten, amikor édesapjuk, Holocsy István, a Jókai Színház népszerű művésze sajnálatosan korán elhunyt. Milyen képet őriznek a legjobban róla, a szerepeiről?

Krisztina: Nagyon sok szerepben láttuk, de a színházban is az apukánk volt, így természetesen elsősorban az édesapa képét őrzöm róla. Például azt, amikor spagettit főz nekünk otthon. Nem főzött gyakran, amikor viszont igen, annál nagyobb örömmel. Jó volt olyankor mellette lenni.

Katalin: Édesapaként fontosabb volt számunkra, ezért ez maradt meg bennünk, nem a színpadi szerepei. Mivel rengeteget dolgozott, kevesebb időt töltött velünk, mint édesanyánk, ám amikor velünk volt, nagyon intenzíven, teljes energiájával figyelte ránk.

Eszükbe jut egy jól sikerült előadás után, hogy milyen jó lenne, ha látná magukat?

Katalin: Lát. Én legalábbis mindig arra gondolok, hogy ő ezt biztosan látja.

Krisztina: Ha színpadra lépünk, mindig úgy érezzük, hogy ott áll mögöttünk.

Mislay Edit

Énekes madár (Hajdú Lászlóval)

Kanyargó időben (Mokos Attilával)

Karamazov testvérek (Bernáth Tamással)

Holocsy Katalin

Alap- és középiskolai tanulmányait szülővárosában, Komáromban végezte, majd a Veszprémi Hittudományi Főiskola hittantanár szakos hallgatója volt, miközben színészi képzést is szerzett a budapesti Théátrum Színiakadémián. 2003-ban a pozsonyi Színművészeti Főiskolán végzett színészként. Ettől kezdve a Komáromi Jókai Színház művésze, ahol Parti Nagy Lajos Ibusárjában már 2001-ben, főiskolásként bemutatkozott.

Főbb szerepei:

Amália (Parti Nagy L.: Ibusár); Hamupipőke (Romhányi L. – Fényes Sz.: Hamupipőke); Júlia (Hubay M. – Vas I. – Ránki Gy.: Egy szerelem három éjszakája); Lujza (Fr. Schiller: Ármány és szerelem); Maggie (Arthur Miller: Kanyargó időben); Grusenyka (Fjodor Dosztojevszkij: Karamazov testvérek); Gondos Magdolna (Tamási Áron: Énekes madár).

Katalin Hanna lányával